

Ang Pagkatukib Sang Tawo sa Kalibutan

Sang una nga tiun, wala pa sang mga tawo sa kalibutan. Mga tanum kag mga kasapatan lang ang ara kag suba, dagat, kag iban pa nga lawas sang tubig. Ang mga tawo nagapuyo sa kalangitan.

Sa kalangitan, may isa ka mangangayam nga maayo gid maggamit sang pana kag maghaboy sang bangkaw. Daw sa kilat siya kadasig kung maghulag. Siya si Ukunirot. Pero maski maayo nga pangabuhi, indi siya malipayon.

Isa ka adlaw, naglakat siya. May nakit-an siya nga isa ka dako nga bato nga nagabalabag sa iya alagyan.

“Baw! Sin-o man man ang nagbutang sini man? Abi kay kuhaon ko.”

Gingamit niya ang iya nga bangkaw sa pagkuha sang dako nga bato. Pero samtang ginaduso niya ang bato daw nagausmod ini. Wala nagkabalaka si Ukunirot.

“Daw may buho sa idalom sang bato,” siling

niya sa iya kaugalingon. Ginkuha niya ang iya nga pana kag ginkutkot ang lupa sa kilid sang bato. Nadugayan siya kay kadiutay lang sang iya nakutkot nga duta tungod kadiutay man lng sang pana nga gingamit niya. Sa dalayon nga pagkutkot, nahulog ang bato. Nakibot si Ukunirot sang iya makita kung ano ang sa idalom sang buho.

“Katahum-tahum gid gali sang lugar sa idalom sang langit! Ipahibalo ko ini sa akon mga kasimanwa.”

Nagadalagan nga nagbalik si Ukunirot sa ila.

“Mga kasimanwa, dali kamo! Dali! Tan-awa ninyo ang nakit-an ko.”

Dali-dali nga nag-upod ang mga kasimanwa ni Ukunirot sa iya. Nakibot gid sila sang makit-an ang kalibutan kag ang mga berde nga mga tanum nga nagatubo diri. Naganyat gid sila sa katahum sang kalibutan. Ginkaisahan nila nga manaog sila didto. Halos tanan sa ila nanaog luwas lang sa tigulang nga babaye nga gusto gid magpabilin.

Halin sadto, may tawo na ang kalibutan. Ila nga gin-atipan ang mga kasapatan kag ang mga tanum. Ang tigulang nga babaye nga nagpabilin ang tagasindi sang suga sa kalangitan.. Ang bulan amo ang buho nga nangin alagyan para matukiban sang tawo ang kalibutan.

